

ШКОЛАТА БТА

Стажантски бюлетин за БТА

БТА изпраща 2024 година без климатици по фасадата, с нови рампи и подменени светещи букви

БТА активно обновява и преобразява фасадата на агенцията. Ремонтите текат от септември по Проект „Красива България“ на Министерство на труда и социалната политика.

През август беше даден старт на новия проект, който включва почистване на фасадата, подмяна на обемния надпис „БТА“, поставени на фасадата през август 1960 г., с логото на агенцията, ремонти на три от четирите входа на агенцията - основният вход, този на бъдещия информационен център и за Архивите.

Изградиха се рампи, които да осигурят по-добър достъп за хора със затруднения в придвижването.

От декември започва и преобразяването на нюзрума на БТА. Изграждането му ще бъде по подобие на модерните световни агенции. Предвижда се отговорните редактори от всички отдели да бъдат на общо бюро, за да се координират по-добре екипите.

Ще има и пространство за отдых и почивка на журналистите. Планира се откриването да стане на 16 февруари, когато агенцията навършва 127 години.

През 2025 г. се отбелязват и 65 години от откриването на сградата на БТА.

Агенцията кандидатства с проект и по програма „Региони в растеж“. Една от основните задачи е сградата на БТА да бъде енергийно ефективна, като бъде намалено потреблението на електрическата и топлинната енергия чрез въвеждане на мерки за енергийна ефективност и изграждане на съоръжения за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, това каза през юли 2022 г. генералния директор на БТА Кирил Вълчев.

През октомври тази година бяха премахнати всички климатици в агенцията, с изключение тези на Националния пресклуб и сървърните помещения.

Предвижда се поставянето на външна изолация на сградата, централно климатизиране и поставянето на фотоволтаични панели върху покрива ѝ.

Пред сградата на агенцията да бъде изграден парк за почивка, а пространството от година е пешеходно.

Сградата на БТА с ново фасадно осветление.

Снимка: Благой Кирилов

Откриване на новата сградата на БТА

Откриване на сградата на БТА през март 1960 г. от генералния директор Елена Гаврилова

„И в тези много трудни за страната години започна истинска битка за разрешение да се построи сграда на агенцията. Това беше голяма авантюра от моя страна, защото имаше няколко постановления на Министерския съвет, с които се забраняваше строителството на каквито и да било административни сгради.

Битката продължи две години и половина! Често осъмвах пред кабинета на Георги Чанков (член на Политбюро на ЦК на БКП, зам.- председател на Министерския съвет и председател на Държавната планова комисия), който беше мой стар приятел от нелегалните години.

Така накрая омръзнах и на него, и на сътрудниците му и той каза: Хайде да дадем на тази Елена шест милиона лева и да ни се махне от главата!...

След като получихме средствата и Софийският градски народен съвет ни даде строително „петно“, помолих колектива да участва в свободното си време в разчистването на терена. Там са били кавалерийските казарми, разрушени от бомбардировки по време на войната...

Строителството започна бързо. Един млад талантлив архитект – Евгени Зидаров, който бе много ентузиазизиран, направи хубав проект, но аз като по-консервативна започнах да споря...

И се получи хибрид между неговия модернизъм и моя консерватизъм. Но всичко все пак завърши добре. Постройката според мен е като фина дантела в сравнение с Полиграфическия комбинат. Сякаш че влязохме в санаториум...

(Ведроденски Г., „Бетеански дни и нощи“. Сибия, 2001)

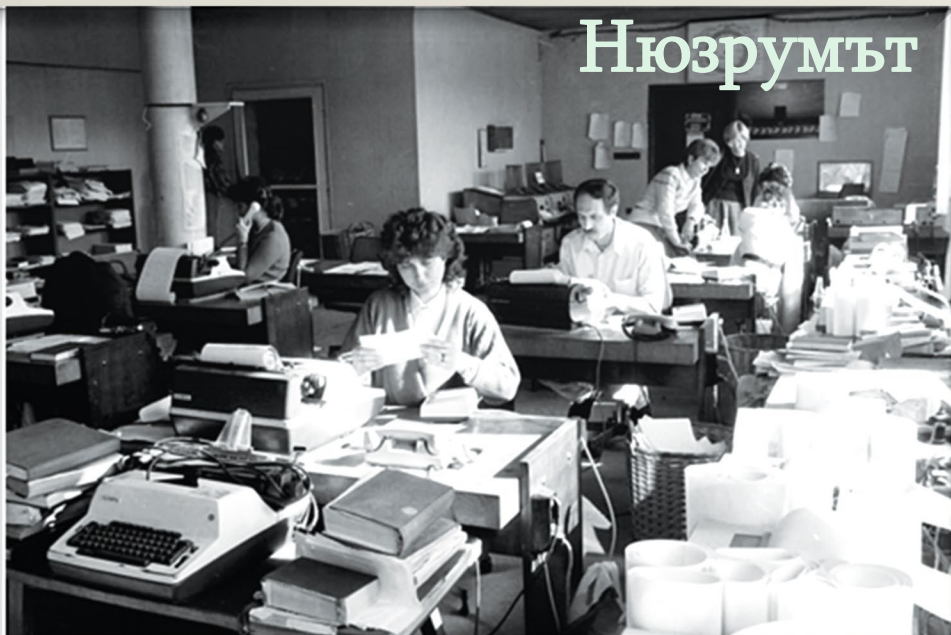

БТА В СНИМКИ

Нюзрумът

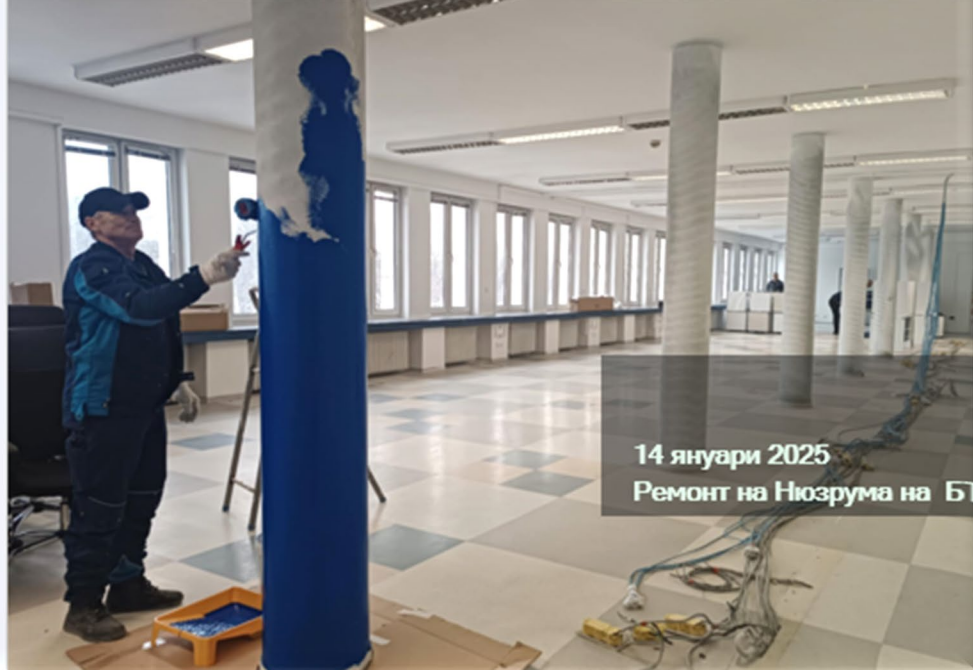
28 февруари 1974
Телетипна зала на БТА

Снимка Георги Дерменджиев
Пресфотото

14 февруари 2013
Нюзрума на БТА

Пресфотото-БТА, Минко Чернев

14 януари 2025
Ремонт на Нюзрума на БТА

Любомир Гигов: За БТА – искрено и лично

Завършва английска гимназия и английска филология в СУ (1985). В БТА постъпва на 1 август 1984. Репортер, преводач, редактор, ръководител на екип в „Информация за чужбина“.

Когато започнах работа в БТА на 1 август 1984 г., едва ли съм очаквал, че ще прекарам следващите 40 години от живота си в бялата сграда на тогавашния бул. „В.И. Ленин“. Сега, след като достигнах и превалих тази точка, е време за поглед назад – и напред.

Проста сметка показва, че съм бил част от агенцията през почти една трета от 126-годишното ѝ съществуване и съм ѝ посветил две трети от съзнателния си живот.

Явих се на конкурс за преводачи и го спечелих заслужено. Не съм имал мераци и претенции да се занимавам с журналистика, но се оказа, че това е неизбежно при работа с материали, предназначени за чуждоезична публика. Приех и това предизвикателство и твърдя, че се справих и все още се справям с тази донякъде несвойствена дейност, за която нямам формална квалификация.

През цялото ми време в агенцията, колеги напускаха, някои се връщаха, други – не, и идваха нови. Напоследък този оборот на кадри се ускори осезаемо. И аз съм имал възможности и предложения за далеч по-добре платена и не толкова натоваща работа. Не се възползвах. Някога

това се наричаше лоялност към работодателя. Сега, в ерата на трудовата мобилност, това се възприема като страх от неизвестното, недално-видност, мързел и консервативност.

Всъщност това, което ме е задържало в ИНФЧ толкова дълго е най-вече атмосферата в нашия малък, но сплотен колектив. Тук естественият подбор е безмилостен, направо по Дарвин: който се впише остава, който не – отпада. Тъй като в БТА е първата и единствената ми щатна работа, не мога да сравня с положението на други места. Съдейки по надеждни лични свидетелства обаче, нито в агенцията, нито извън нея има друг екип с такава колегиалност, човечност, взаимопомощ и разбирателство, плюс неизменно ведро настроение, британски хумор и стоицизъм пред всички изпитания. Сигурен съм, че и останалите работещи в нашата дирекция ще го потвърдят.

На занаят са ме учили най-добрите: Борис Босилков, Алфред Криспин, Иглика Василева, Мариана Ревенска, Бистра Тупарева, Недялка Петрова, Йорданка Божилова, Христо Петров, Христина Гълъбова, Панайот Денев, Мария Велковска, Яна Кожухарова, Светлозар Николов, Начо Халачев... Моля за извинение ако неволно пропускам някое име. На всички тях дължа това, което съм.

От своя страна се опитах да предам тези безценни знания и умения и собствения си положителен и отрицателен опит на практически всички новопостъпващи в нашия екип. Дали съм успял – ще кажат те. Опитите продължават. Аз също съм се учил и продължавам да се уча от тях, особено от младите, които са далеч по-грамотни и в час от мен в техническо и много други отношения.

В очите на новите поколения навярно изглеждам като овехтяла аналогова вкаменелост от миналия век. При бясната скорост на повсеместни промени в настоящето, натрупаният житейски и професионален опит от миналото се оказва до голяма степен ненужен, а понякога дори и вреден.

Противно на някои битуващи мнения, поне по мое време в БТА винаги се е работело много, даже прекалено много. Когато в началото на трудовия си път се похвалих на една позната, че работя тук, тя ме погледна ужасено и възкликна: „БТА? Та там са интелектуални роби!“ Е, никога не съм се чувствал нечий роб, още по-малко интелектуален. Надявам се това да е така с всички бивши, настоящи и бъдещи бетеанци.

Както във всеки завод, и в нашия завод за новини с непрекъсваем производствен процес продукцията не винаги е била – и не е – на необходимата качествена висота. Има шедьоври и уникасти, има и ширпотреба и брак. Това, което според мен не трябва да има, е да се работи „залудо“, само за отчитане на дейност. Така ограничените човешки и всякакви други ресурси се разхищават и отклоняват от действително полезно използване.

В многогодишната си практика съм се убедил, че никой не е всезнаещ и/или всемогъщ. Белег на истински професионализъм е да познаваш и признаваш собствените си ограничения.

Колкото и безкомпромисен да съм към своите и чуждите текстове, и аз в работата си съм допускал, допускам и ще допускам безброй гафове и грешки – къде комични и трагични, къде безобидни и скандални. Не се отричам от никоя.

Какво ли не видях и не преживях през тези години: и хубаво и лошо, и смешно и грозно, успехи и провали, очарования и разочарования, весели и тъжни неща. Десет директори – първо главни, после генерални. Реформи и трансформации безспир. И технически прогрес – също безспир. От телетипа до ТикТока.

Някои хора си отидоха без време: Нелата, Тинчето, Краси, Таня Цекова, Яна, Максим, Жечка, Аги... Да си спомним за тях с добро, да опровергаем цинизма, че няма незабравими и незаменими.

През последните четири десетилетия с БТА сме си дали и взели страшно много. Няма да е честно да претеглям кое е било повече, пък и не това е важно. Ще ми се тази симбиоза да продължи в някаква форма. През живота си не завъдих собствено семейство, но тук спечелих семейство от истински приятели – съмишленици и съработници.

Чувствам агенцията едва ли не като първи, а не втори дом. Не знам дали стажът ми се класира за Книгата на Гинес, но ще кандидатствам за жив експонат в бъдещия Музей на новините. Да има и нещо истинско сред холограмите – седнал зад бюрце, пред пишеща машина или допотопен компютър, за забавление и просветление на посетителите.

Досие 1977: Годината, в която светът се променя – технологии, култура и глобални събития

Богдан Хаджийски, стажант „Социални мрежи“

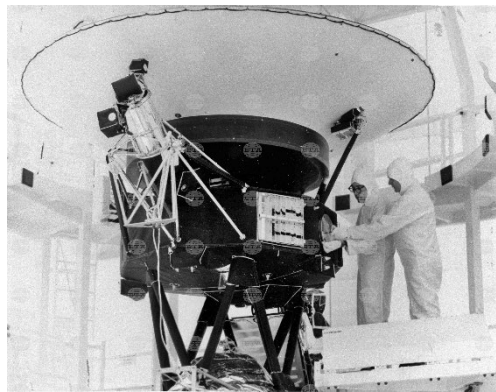
Помните ли 1977? Ето какво откриваме за нея в архивите на БТА.

През тази година България въвежда ЕГН-то, което ползваме и днес.

Единният граждански номер — уникален идентификатор за всеки гражданин, има за цел да улесни административното обслужване и да централизира данните за населението.

Това бе и годината на земетресението, което разтърси България. Трусът през март с епицентър във Вранча, Румъния, и магнитуд от 7.6 по Рихтер причинява жертви и значителни щети в Свищов. Загиват над 110 души, а стотици са ранени.

През 1977 България „полетя“ в Космоса.

НАСА изпраща космическия апарат „Вояджър 1“ с послание към извънземни цивилизации. Посланието е върху златна плоча със звуци, песни и изображения. Сред тях е и българската народна песен „Излел е Дельо хайдутин“ в изпълнение на Валя Балканска.

През същата година в България дойдоха „Междувездни войни“.

На 25 май е голямата премиера за България на филма „Междувездни войни: Нова надежда“.

Режисьорът Джордж Лукас създава един от най-популярните научнофантастични филми, който поставя началото на културен феномен, променил киното завинаги.

Годината ще се помни и с най-голямото спортно събитие в България - втората Лятна универсиада в София, която е с мащаба на олимпиада. Участват 2939 спортисти от 78 страни.

В архивите на БТА за 1977 година намираме и много информации как България продължава да укрепва своите отношения със СССР в контекста на социалистическата международна интеграция. Страната подписва нови икономически споразумения, които позволяват разширяване на сътрудничеството в областта на енергетиката, промишлеността и търговията. Плановата икономика на страната буксува, има постоянен дефицит.

На 5 декември МС издава постановление № 76, с което започва масовото раздаване на населението на „парцели/земя за самозадоволяване“.

До началото на 90-те години държавата отдава за ползване над 5000 декара, по половин до един декара на семейство за производство на продукти за лично потребление.

През ноември египетският президент Ануар Садат посещава Израел, което е първата официална визита на арабски лидер в страната. Това знаменателно събитие е от голямо значение за опитите за мир в Близкия изток и е първа стъпка към подписването на мирен договор между Египет и Израел.

Светът се сбогува с две големи личности през 1977 г. Смъртта на „Краля на рока“ Елвис Пресли и на големия комик Чарли Чаплин.

Снимки: Архив БТА